HATVANI DÁNIEL

KOLOMPOL A HOLD

Kolompol a hold ezen az estén,
nyögések vezérkosa, sugaras patájával
rátapos a rángógörcsben vonagló tanyákra,
csatornák elmeszesedett artériájára, falvak
nyeles műholdat utánzó vízgömbjeire,
barázdák egyenesébe beleőrült merev traktorszemekre,
és vonul a krumplibokrok tömzsi hada a Tejúton,
kreol-termésük szétgurul, potyog a szerelmesek
rézüstként világító fenekére, hadd riadjanak
a kéjben, míg szemükre harmatot lop az idő.
Kakas bóbiskol boldogan, a tyúkok meleg
szagától övezve, taraját csillagok csipkézik,
s futnak nesztelenül a gondolat csibéi,
nyílik előttük a naiv fű, s zárul mögöttük
a fondorlatos borsó, koppan körmük alatt
huncut aszfalt s együgyű beton, óvja őket
a bokor, nem engedi, hogy szárnyuk nőjön.
Nincs hát nyugalom, a csendre feszül a lélek,
s várja a reggelt, mikor a fény páncéljába öltöznek a fák is.

NÁDOR TAMÁS

TISZTASÁG, GYÖNYÖRŰ TORTÚRA

Tisztaság, gyönyörű tortúra,
Szöges padodra szíjazva
Ragyogok tömlöcödben,
Felvillogó eretnek.

Korbács: vonagló kígyó,
Kerék, tüzes vas, gyomrot
Mardosó mohó patkány...
Irtózatos csendélet.

Szívem, kis foszfor-állat,
Hináros ködben reszket.
Hangok, istenentúli
Világ lakói szólnak.

Te árva, térj magadhoz,
Nézz a füstmohás falra.
Már minden seb halálos.
Záporoz fekete csillag.

Hús szakad, szem kilobban,
Csont ropog: zúzott nádas
Lélekmögötti tóban.
És magány: rossz vakablak.

Sziszeg a száj, de néma.
Szívemről — foszló árnyak —
Lobogó kínok végül
Oszlanak, mint a kámfor.

Te árva térj magadhoz:
Asszonyka szuszog a hóban.
Konok áhítat ujján
épül a katedrális.

Sok ragadozó szerszám
Mit számít, csak te hívjál
Tisztaság, gyönyörű tortúra.
Fohászkodom tehozzád.